

7470 2 703

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι Δρ. 8
Έν τῇ Ἐξωτερικῇ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

Εἰς τὴν Βουλγαρίαν διεδραματίσθη προχθές ἐν ἐκ τῶν φρικωδῶν ἐκείνων πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ὧν οὐδαμῶς σπανίζει ἡ σύγχρονος τῶν Βουλγάρων ἱστορία καὶ ἄτινα, φαίνεται, ὅτι ἀποτελοῦσιν ἐν ἐκ τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τῆς σλαυικῆς ἐν γένει φυλῆς. Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Βουλγαρίας Δ. Πετκόφ ἐδολοφονήθη ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ νεαροῦ δολοφόνου, ὅστις ἀποδεικνύεται ὅτι ἦτο ὄργανον πολιτικῆς συνωμοσίας, ὑποδειχθέν διὰ κλήρου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Αὕτη εἶνε ἡ τετάρτη πολιτικὴ δολοφονία, ἥτις ἐντὸς δεκαπενταετίας διαπράττεται ἐν Βουλγαρίᾳ. Ὁ πρῶτος δολοφονηθεὶς ὑπῆρξεν ὁ Βελτσέφ, δεύτερος ὁ Βούλκοβις, τρίτος ὁ Σταμπουλόφ καὶ τέταρτος ὁ Πετκόφ, πάντες ἀνήκοντες εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κόμμα, τὸ Σταμπουλοφικόν, πρόγραμμα τοῦ ὁποίου ἀείποτε ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ἡ ἀπὸ τῆς ρωσικῆς κηδεμονίας καὶ ἐπιρροῆς χειραφέτησις τῆς Βουλγαρίας. Καὶ οἱ δολοφόνου ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν ὄργανα τῆς πάνσλαυιστικῆς ἐν Ρωσίᾳ σπείρας, δρώσης διὰ τῶν λοιπῶν ἐν Βουλγαρίᾳ κομμάτων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ζαγκωφικοῦ. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τῆς δολοφονίας ταύτης σκοπὸς ὑπῆρξεν ἡ καταπολέμησις τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς, ἥτις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε κατορθώσει νὰ ὑποσκελίσῃ τελείως τὴν ρωσικὴν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ.

Διότι, πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ πολιτικὴ ὁμοιάζει πρὸς ἀνεμόμυλον, στρεφόμενον πρὸς τὸ μέρος ὅπουθεν ὁ ἄνεμος πνέει ἰσχυρότερος ἐκάστοτε. Ὅτε, ὀλίγον μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῆς Βουλγαρίας Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', ἡ Ρωσσία ἐφάνη ἀπομονωθεῖσα ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἔσχυσεν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν, οἱ Βούλγαροι ἔστρεψαν τὰ νῶτα πρὸς τὴν εὐεργετιδὰ των καὶ προσεδέθησαν εἰς τὸ ἄρμα τῆς Ἀγγλίας, τῇ συνδρομῇ τῆς ὁποίας καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἐπέτυχον· τότε δέ, ἐπὶ ὀκταετίαν ὀλόκληρον ἐκυβέρνησε διὰ σιδηρᾶς χειρὸς τὴν Βουλγαρίαν ὁ Σταμπουλόφ, ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ὑποστηρίξεως ἐρείδόμενος. Ἀλλ' ἐν ἔτει 1894 ἡ γαλλορωσικὴ συμμαχία μετέβαλεν οὐσιωδῶς τὴν διεθνῇ ἐν Εὐρώπῃ κατάστασιν, καὶ ἡ Ρωσσία ἀνέκτισεν ἐπιρροὴν καὶ γύητρον. Τότε καὶ ὁ Σταμπουλόφ ἔπεσεν ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐδολοφονήθη οἰκτρότατα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Σόφιας. Ἐκτότε δὲ μέχρι τοῦ ρωσσοἰαπωνικοῦ πολέμου, τὰ φιλόρωσκα κόμματα ἐκυβέρων τὴν Βουλγαρίαν ἄνευ διακοπῆς. Ἀλλὰ μάλιστα αἱ ἐν Ματζουρία ἦτταν καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐπαναστάσις ἐταπείνωσεν τὴν Ρωσσίαν, ὁ ἐν Σόφια πολιτικὸς ἀνεμόμυλος ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ δὲ Σταμπουλοφικὸν κόμμα, ὅπερ ἀπὸ ὀκταετίας ὅλως διετέλει μακρὰν τῶν πραγμάτων, ἐκλήθη αὖθις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τοῦ δολοφονηθέντος πρώτου ἀρχηγοῦ του. Πρὶν ὅμως παρέλθῃ τετραετία πλήρης, δολοφονεῖται ἤδη καὶ ὁ δεύτερος ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τούτου, πρωθυπουργὸς Πετκόφ.

Τὸ γεγονός τοῦτο πρέπει ἀρχὰ γε νὰ ἐκληφθῇ ὡς σημεῖον ἐξασθενίσσεως τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς· Αἱ τελευταῖαι ἐν Βουλγαρίᾳ ἐξεγέρσεις τοῦ λαοῦ καὶ ἡ κατὰ τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου ἐκδηλωθεῖσα κατὰφορὰ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι

ἡ Πανσλαυιστικὴ πολιτικὴ ἐξακολουθεῖ ἀόκνως ἐργαζομένη ὅπως διασείσῃ τὰ θεμέλια τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς. Καὶ τὴν ἐβοήθησε πολὺ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἡ ἀποτυχία τῶν περὶ Μακεδονίας βουλγαρικῶν πύθων καὶ σχεδίων, ἡ σφοδρὰ κατὰδρομὴ ἣν ἀπὸ διετίας ὑφίσταται τὸ ἐν τῇ περὶμαχίῃ ἐπαρχίᾳ βουλγαρικῶν στοιχείον, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας. Ὅλοι αἱ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσπαθεῖται τοῦ ἐν Λονδίνῳ Βαλκανικοῦ κοιμητῆτου καὶ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ ἀρχαιολόγου Ἐβάνς καὶ τῶν ὁμοφρόνων του, ἀπέβησαν εἰς μάτην, προσκρούσασαι εἰς τὴν στερεὰν ἀπόφασιν τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ ὅπως μὴ περιπλακῇ εἰς πόλεμον χάριν τῆς μακεδονικῆς αὐτονομίας.

Εἰννοεῖται, ὅτι ἡ τοιαύτη τῆς Ἀγγλίας στάσις, ἀφ' ἑνὸς ἠνάγκασεν αὐτὴν ταύτην τὴν Κυβέρνησιν Πετκόφ ν' ἀφήτῃ κατὰ μέρος τὴν ἀπειλητικὴν κατὰ τῆς Τουρκίας στάσιν τῆς καὶ νὰ στραφῇ πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ Ρωσσίαν, παρέσχε δ' ἀφ' ἑτέρου πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ἀντιπολίτευσιν ρωσσοφίλους ὅπλα ἰσχυρὰ κατὰ τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Εἶνε λοιπὸν φανερόν, ὅτι ἡ Ἀγγλία χάνει ἔδαφος ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ Πετκόφ καταφέρει καίριον τραῦμα εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἐπιρροήν· ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ἐπειδὴ ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Ρωσσίας ἐξακολουθεῖ ἔτι νὰ μὴ εἶνε ἐπιβάλλουσα, ἡ δὲ Βουλγαρία ἔχει ἀνάγκην ἰσχυροῦ ἐρείσματος, τὸ ὅποῖον δὲν δύναται νὰ εὕρῃ σήμερον παρὰ τῇ Ρωσίᾳ ἡ ἀνθρώπις τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς οἷα ἦτο πρὸ τοῦ ρωσσοἰαπωνικοῦ πολέμου, φαίνεται ἀκατόρθωτος.

Καὶ εἶνε ἐνδεχόμενον, ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ Πετκόφ καὶ ἡ ἐξασθένεισις τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς, μέλλουσι νὰ ἐπιρρώσωσι μᾶλλον τὴν αὐστριακὴν καὶ γερμανικὴν ἐπιρροὴν ἐν Σόφια, ἐκτὸς πλέον ἐὰν ἐπέλθῃ ἐσωτερικὴ τις ἀναστάσεις καθ' ὅσας ἀδύνατον τὴν θέσιν τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου, ὅποτε ἄδηλον ἔσται τὸ συμβησόμενον.

Ὁμολογοῦμεν, ὅτι θεωροῦμεν μᾶλλον πιθανόν τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐνδεχόμενον, δηλαδὴ τὴν ἐκρηγνῆν σοβαρώτατων ἀνωμαλιῶν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῆς Ἡγεμονίας, καθιστῶσάν ἀδύνατον αἰνιδήποτε ὀριστικὴν πολιτικὴν κατεύθυνσιν εἰς τοὺς διέποντας τὰς τύχας αὐτῆς. Διότι ἡ πεῖρα ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς τὰ σλαυικὰ κράτη ἀδύνατον εἶνε νὰ παγιωθῇ ἐπὶ μακρὸν ὁμαλὴ τάξις πραγμάτων, καὶ ὅτι μόνον ἐφ' ὅσον τρομοκρατοῦνται ὑπὸ δεσποτικῶν κυβερνήσεων, παρουσιάζουσι τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἐννόμενου τάξεως.

Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ μητρόπολις τοῦ Σλαυισμοῦ Ρωσσία ταράσσεται ὑπὸ φοβερῶν ἐσωτερικῶν σπαρταγμῶν, ἐπόμενον εἶνε καὶ τὰ μικρὰ σλαυικὰ Κράτη τοῦ Αἵμου νὰ παριστῶσιν ὁμοίαν εἰκόνα. Ὅλος ὁ κόσμος ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ σλαυικὴ φυλὴ διέρχεται φοβεράν κρίσιν, τῆς ὁποίας μακρὰν ἀκόμη ἀπέχει τὸ τέρμα· μόνον οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἐν Λονδίνῳ Βαλκανικὸν Κοιμητῆτον τυχλῶττουσιν εἰς τοῦτο καὶ ἐξακολουθοῦσι πιστεύοντες ὅτι ἡ σλαυικὴ φυλὴ εἶνε τὸ μόνον στοιχείον, δι' οὗ δύναται νὰ ἀνεδιοργανωθῇ καὶ εἰρηνεὺς ἡ Ἀνατολή!

ΤΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἐπ' ἀδείᾳ ἐν Κων)πόλει διατρίβων πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Παρισίοις Μουνὴρ πασσᾶς, ὅστις διεξήγαγε τὰς τελευταίας ἀποτυχούσας διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Πύλης περὶ τοῦ Κουτσοβλαχικοῦ ζητήματος, ἀπῆλθε προχθές διὰ τῆς ταχείας Ἀνατολικῆς ἀμαξοστοιχίας ἐπιστρέφων εἰς τὴν θέσιν του. Προηγουμένως ὅμως ἐσταμάτησεν ἐν Βελιγραδίῳ ἔχων ἐμπιστευτικὴν ἀποστολὴν ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου πρὸς τὸν βασιλέα Πέτρον. Καὶ ὅτε πρὸ μηνῶν ἦλθεν εἰς Κων)πολιν ὁ Μουνὴρ πασσᾶς εἶχε σταματήσει ἐν Βελιγραδίῳ καὶ ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ τότε δὲ ἐλέγχθη ὅτι ἦτο ἐντεταλμένος παρὰ τοῦ Σουλτάνου νὰ διαπραγματευθῇ συνεννόησιν μετὰ τῆς Σερβίας ἐνδεχόμενον δὲ καὶ μετὰ τῆς Ρουμανίας. Εἰς τοὺς σοβαρῶς ὅμως κρίνοντας τὰ πράγματα δὲν ἀπεδόθη καὶ τότε μεγάλη σπουδαιότης εἰς τὰ ταξείδια αὐτὰ τοῦ Μουνὴρ πασσᾶ. Ἦδη ὁ Τούρκος διπλωμάτης—ὁ ὑπάτος μάλιστα τῶν Τούρκων διπλωματῶν κατὰ τὸν Σουλτάνον—κομίζει αὐτόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ Σουλτάνου πρὸς τὸν βασιλέα Πέτρον, συνοδεύεται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν Νετζήπ βέη ὅπως δοθῇ καὶ στρατιωτικὴ σημασία εἰς τὸ ταξείδιόν του. Καὶ πάλιν ὅμως οὐδ' αὐτοὶ οἱ Σέρβοι ἀποδίδουσι σοβαρὸν τινα σκοπὸν εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μουνὴρ πασσᾶ, ἡ ὁποία ἄλλως τε περιεβλήθη καὶ διὰ τινος ἐπιδεικτικότητος, ἀφοῦ συνεπεῖα προηγουμένης προειδοποιήσεως παρέστησαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ὅτε πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας, ὁ πρῶτος διερμηνεὺς τῆς πρεσβείας τῆς Σερβίας καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Βουλγαρίας. Περὶ τοῦ Μουνὴρ πασσᾶ ἐλέγχθη ἄλλοτε ὅτι θὰ μετέβαινε καὶ εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐγκατελείφθη. Φαίνεται ὅτι ὁ Σουλτάνος ἐφάντασθη μόνος ἡ υἱοθέτησε σχέδιον τοῦ Μουνὴρ πασσᾶ, καθ' ὃ διακανονιζομένης τῆς ἑλληνορουμανικῆς διαφορᾶς θὰ ἐπεδιώκετο συνεννόησις τῆς Τουρκίας μετὰ τῆς Σερβίας, τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τοῦτο δὲ ὀφείλονται καὶ αἱ προσπάθειαι τοῦ Μουνὴρ πασσᾶ ὅπως πείσῃ τὸ Πατριαρχεῖον νὰ προσβῇ εἰς παραχωρήσεις τινάς, ἔστω καὶ ἐλαχίστας, πρὸς τοὺς Ρωμύλους ὡς καὶ αἱ ἰδιαιτέραι διαπραγματεύσεις τὰς ὁποίας διεξήγαγεν ἐν μιᾷ μὲν συνεντεύξει μετὰ τοῦ ἐν Κ)πόλει πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Γρουπάρη, ἐν ἀλληλογραφίᾳ δὲ συνεχεῖ μετὰ τοῦ ἐν Ἀθῆναις πρεσβέως τῆς Τουρκίας Ριφάτ βέη. Ἀλλ' αἱ διαπραγματεύσεις αὗται εἰς οὐδὲν κατέληξαν, ὡς καὶ αἱ μετὰ τῆς Σερβίας οὐδὲν θὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα, διότι αὐτοὶ οἱ Σέρβοι δεικνύονται ἐπιφυλακτικοί, φοβούμενοι μήπως συμμαχία τις μετὰ τῆς Τουρκίας θεωρηθῇ ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας ὡς casus belli, ὅποτε εἶνε πιθανόν ὅτι θὰ ἔχωμεν νέαν Σλιβνίσσαν.

Ὁ πρέσβυς τῆς Γερμανίας ἐγένετο δεκτός εἰς μακρὰν ἀξιώσιν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ. Ἐγνώσθη, ὅτι ὁ Γερμανὸς πρέσβυς συνωμίλησε μετὰ τοῦ Σουλτάνου περὶ τῆς καταστάσεως τῆς αὐτονομίας ὡς καὶ περὶ τῶν στρατιωτικῶν πειστώσεων τῆς Σερβίας, αἱ ὁποῖαι φέρονται ἀνησυχῶσαι τὴν Πύλην. Ἐξ ἁλλοῦ φαίνεται ὅτι

— Ο ὑπόμνητος τῶν Εσωτερικῶν κατήριτις ἐπιτροπὴν πρὸς συλλογὴν εἶρᾶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀναθηματικῆς στήλης τῶν πεσόντων ἐν τῷ Δουλοκῷ Γαβριελιδῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀπετέλεσθη ἐκ τῶν κ. κ. Δελτιγεωργῆ, Μπαταζῆ, Φιλαδέλφου, Γάτσου, Γρατσιοῦ καὶ Δροσποῦλου. Ὁ τελευταῖος ἔχει καταρτίσῃ ἤδη καὶ τὸ σχέδιον τῆς στήλης. — Χθὲς ἐπὶβλήθη τοῦ Πουτάνου κ. Νικ. Πολίτου συνάληθι ἡ Πανεπιστημικὴ Σύγκλητος, δις συνεσχέθη περὶ τῶν ζητημάτων καὶ πρωτόστως τῆς ἀνελίπτου παροκλουθῆσεως τῶν Πανεπιστημιακῶν παροδόσεων ἐκ μέρους τῶν φοιτητῶν, οὐτέως ποσπορευομένων τυπικῶς, ἐγγράφονται εἰς μίαν Σύγκλην καὶ εἰς ἀπέχοντι πάλιν εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὁ κ. Πουτάνος πῶς καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὴν Σύγκλητον παραστήσας διὰ τὴν αὐτοῦ ἐξαρχομὴν τῶν ἐγγραφῶν τῶν φοιτητῶν διατάξων οὐδὲν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ εἰς δύναμιν νὰ φέρῃ ὡς πρὸς τὴν τακτικὴν φοιτήσιν αὐτῶν. Μόνον μέσον ὅπ' ἐπιτυχῶς ἡ τακτικὴ φοιτήσιν τῶν εἰς τὴν ὑπὸ χρέωσιν αὐτῶν εἰς δημοτικὰς ἐκτετασεῖς καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐτους. Καὶ ἡ Σύγκλητος ἀπέφασεν, ἀποδεχομένη τὴν γνώμην τοῦ κ. Πρω-

νεως, όπως δι' έγγραφου αυτής προς το ύπουργείον της Παιδείας παραστήση την ανάγκην της ταχείας επιψηφίσεως του νομοσχεδίου περί εξετάσεων των φοιτητών, επιτρέψη δὲ τὴν ἐγγραφὴν πάντων τῶν αἰτούντων. Ὁ κ. Πρύτανης μετ' ὁλοκλήρου τῆς συγκλήτου θὰ παρουσιασθῇ κατ' αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, καὶ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ προφορικῶς θὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς επιψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου τούτου. — Περὶ τὴν 9 1)2 πρωΐνῃ ὥρᾳ τῆς χθὲς εἰς τὸ ἀνεγειρόμενον νέον Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον, ἐνῶ εἰργάζετο ἐπὶ τινος κορινθίου ὁ 20ετής νέος Ἀλέξανδρος Λούδαρος, ὑπεχώρησεν ἡ κορινθία καὶ κατέρρευσε μετὰ τοῦ νέου. Ἀλλ' εἰς τὴν ὁρμὴν μετ' ἧς κατέπιπε παρέσυρε καὶ τὴν πρώτην σκαλωσίαν, ἐφ' ἧς εἰργάζετο ὁ πατήρ τοῦ νέου Ἐμμανουὴλ Λούδαρος, ἑτῶν 50, καὶ οὕτω ἀμφότεροι πατήρ καὶ υἱὸς κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξ ὕψους 18 μέτρων. Ὁ υἱὸς ἐξέπνευσεν ἀμέσως, ὁ δὲ πατήρ ἐξέπνευσε καθ' ἣν ὥραν μετεφέρετο εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον. Τὸ ἀνωτέρω τραγικὸν δυστύχημα κατέστησεν ὀρφανὰ πατρός τρία μικρὰ ἀγοράκια καὶ πέντε κοράσια τέκνα τοῦ ἀτυχοῦς πατρός, ἅτινα πρὸ καιροῦ ἔχουν μένει καὶ ἐκ μητρός ὀρφανὰ. — Τὸ ἀπόγευμα τῆς χθὲς κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ ὁ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργός κ. Τρικούπης, ὅστις συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ κ. Ζώρα, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ λιμένι Πειραιᾶς ὁρμούντος αὐστριακοῦ θωρηκτοῦ «Ἀρχιδουὲ Κάρολος» καὶ ἐπισκέφθη τὸν ὑποναύαρχον κ. Λουκιανὸν δὲ Ζιεγκλέρ, ἀνταποδίδων ἐπίσκεψιν. Τὴν ἄνοδον καὶ κάθοδον τοῦ κ. Τρικούπῃ ἐχαιρέτισεν ἡ αὐστριακὴ ναυαρχὴ διὰ τῶν νενομισμένων κανονισμῶν, οὓς ἀνταπέδωκεν ἡ ἀκταιώρος «Ἀμβρακία». Μετὰ ταῦτα ὁ κ. ὑπουργὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἰταλικοῦ ἀντιτορπιλικοῦ «Πελεᾶνον» καὶ ἐπισκέφθη τὸν κυβερνήτην αὐτοῦ, χαιρετισθεὶς διὰ τῶν συνήθων βολῶν. — Συμφώνως πρὸς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ γνώμην ἐν τῇ Βουλῇ συνηλθε χθὲς τὴν 11ην π. μ. εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ διανομῆς τῶν κτημάτων Στεφάνων. Ἐν τῇ συσκέψει ταύτῃ ὁ κ. Θεοτόκης λαβὼν τὸν λόγον ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῇ ἡ ἐπιτροπὴ ὅπως τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκαταστάσεως δοθῇ εἰς ἅπαντας τοὺς πρόσφυγας, τοὺς μέλλοντας νὰ κατέλθωσιν εἰς Ἑλλάδα

ἐπὶ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν νόμου, καθόσον τὸ τοιοῦτον ἤθελεν ἀπαιτῆσαι ὅχι μόνον δαπάνην 12 ἢ 15 ἑκατομμυρίων, ἀλλὰ περισσοτέρων τῶν 25 — 30 ἑκατομμυρίων, ὅποτε ἡ Κυβέρνησις, εἴτε ἡ παρούσα εἴτε πᾶσα ἄλλη, ἤθελεν εὐρεθῇ πρὸς μεγίστης δυσχερείας. Ὁ κ. Θεοτόκης ὑπεστήριξεν ὅτι δάνειον 30 ἑκατομ. πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξευρεθῇ, διότι δὲν ὑπάρχουν αἱ ἀπαιτούμεναι πρὸς τοῦτο ἐγγυήσεις, οὕτως ὥστε μίαν τράπεζαν ἢ ὁμὰς κεφαλαιούχων νὰ δεχθῇ νὰ δώσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, ἐξέφρασε δὲ τὴν γνώμην ὅπως ἡ ἐγκατάστασις περιορισθῇ μόνον εἰς τοὺς παρόντας ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ψηφίσεως καὶ ἰσχύος τοῦ νόμου πρόσφυγας, ἧτις δὲν θὰ ἀπαιτήσῃ δαπάνην πλείονα τῶν 4 — 5 ἑκατομμυρίων, δυναμένην ἄλλως τε νὰ ἐξοικονομηθῇ ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ὁ κ. Θεοτόκης εἶπεν, ὅτι ἂν γίνῃ ἡ ἀρχὴ ὅλοι οἱ γαιοκτῆμονες νὰ ζητοῦν τόσα καὶ νὰ λαμβάνουν τοιαύτας ἀποζημιώσεις, ἠθέλωμεν εὐρεθῇ πρὸς ἀπροχωρήτου, ἀντέκρουσεν ὁμῶς καὶ τὴν ρηθείσαν γνώμην ὅπως ἀναγκαστικῶς ἀπαλλοτριωθῶν τὰ κτήματα ταῦτα καὶ καταληφθῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἐγκατασταθῶν δὲ ἐν αὐτοῖς οἱ πρόσφυγες διδομένης οἰκισθῆναι ἀποζημιώσεως, περὶ ἧς ἤθελε λάβει ἀπόφασιν ἡ Κυβέρνησις.

— Μετέβη παρὰ τῷ τμηματάρχῃ καὶ διευθυντῇ τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου κ. Κορινῶ γνωστός παρ' ἡμῖν Κεφαλλῆν, οὗτινος δὲν συμφέρει νὰ γνωστῇ εἰσέτι τὸ ὄνομα καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ τὴν πρόθεσίν του, ὅπως δωρήσῃ ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου τὴν περιουσίαν του κατὰ τὸ σύστημα τῆς δωρεᾶς τοῦ κ. Στεργίου. Ὁ ἐν λόγῳ Κεφαλλῆν ἐζήτησε σχετικὰς πληροφορίες περὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν ἐγένετο ἡ σύμβασις καὶ ἄλλας, ἃς τῷ ἔδωκεν ὁ κ. Κορινῶς, ζητήσας ὅπως ὑποβάλλῃ καὶ ἐγγράφως τὰς προτάσεις του πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ γενναῖος δωτητής δὲν ἔχει οἰκογένειαν πλὴν τῆς σφύζου του, ἡ δὲ περιουσία του κτηματικὴ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀνέρχεται εἰς 200—250 χιλ. δραχμῶν. — Κατόπιν τῆς ἐπανειλημμένως καταδειχθείσης ἀνάγκης συστάσεως Ἑλληνικοῦ Προξενείου ἐν Βλαδιβστόκ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐκεῖ περιφερείας, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν προέβη εἰς τὰ κατὰλληλα διαβήματα παρὰ τῇ Ρωσικῇ Κυβερνήσει, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ σύστασις τοιούτου.

Ὡς ἐγνώσθη ὁμῶς μέχρι τοῦδε. ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις δὲν φαίνεται διατεθειμένη νὰ δεχθῇ τὴν σύστασιν ἐμπορικοῦ πρακτορείου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ κ. Ἰωάννης Κ. Βαδாலούκας ἱσπὸς ἐτέλεσεν ἐν Ἰωαννίνοις τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Γ. Ρίγγα.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννιννα ὁ κ. Δημ. Χ. Δασοῦ, κλῆδος φοιτητῆς τῆς νομικῆς.

— Ἀφίκετο ἐκ Βουρσῆς τῆς Αὐτρίας ὁ ἐξορισθεὶς πέρυσιν ἐκ Ρουμανίας κ. Διὰμ. Μαργαρίτης, καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα του τὸ Νησίον τῶν Ἰωαννίνων.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Σπύρος Παπᾶς καὶ ἀνεχώρησε δι' ἄνω Σουδανὰ καὶ ἐκ Σωκίων ὁ κ. Γεώργιος Μακρῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σοποπόλιν. Ἐξ Ἰωαννίνων ὁ κ. Αἰσιωτοῦλης Καστάνης, τελειόφοιτος τῶν φυσ. ἐπιστημῶν, ἐκ Πόρτ-Σουδὰν ὁ κ. Χρ. Κυρίτσος καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Δουμάδες τοῦ Πωγωνίου.

— Ἀφίκετο ἐξ Αἰγύπτου οἱ κ. κ. Βασ. Μπέτζις καὶ Γ. Π. Κιούρης καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Τσαρπλανά.

— Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομαδί ἐτελεσθήσαν ἐν Ζωντῇ τῇ τοῦ Ζαγορίου οἱ γάμοι τοῦ νεοῦ Κων. Γ. Τούλα μετὰ τῆς ἀδελφῆς δεσποινίδος Αἰκατ. Κ. Κοντογιάννη. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ εὐχονταὶ αὐτοῖς βίον ἀνέφελον καὶ πᾶν ὅτι ψυχὴ ἀδελφικῶς ὑπεραγαπᾶται δύναται νὰ εὐχηθῇ.

Οἱ ἀδελφοὶ Δ. Β. — Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Δημ. Μήλιας ἀνεδέχθη ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ τέκνον τοῦ κ. Πολυβίου Γουναροπούλου καὶ ὠνόμασεν αὐτὸ Κωνσταντῖνον, Πύρρον. Μετὰ τὴν βάπτισιν ἐπηκολούθησε διασκέδασις ἑλληνοπρεπῆς. Τραγουδιὰ ἑλληνικὰ καὶ χοροὶ, ἐν αἷς καὶ ὁ Τσάμικος καὶ ὁ Μπερατινὸς εἰς οὓς ἐπρώτευεν ὁ κ. Δ. Παπούτσος, ἐποικίλαν τὴν ὥραν συναναστροφῇ. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς, τοὺς φίλους καὶ τὸν ἀνάδοχον ἀνὰ τοὺς ζήσην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Β. Μεν. Σοφία. Μάλιστα, πολὺ σωτὴρ ὁ λογαριασμός ἐῖνε πληρωμένη μετὰ 20 φρ. ἡ συνδρομὴ ἕως 15 Σεπτεμβρίου 907. — Ἀδ. Τδ. Καρδίτσαν. Δὲν ἐνθυμούμεθα νὰ ἐγράψωμεν περὶ τοιαύτης διαθήκης· στυγνῶς δὲν γνωρίζομεν τίποτε. — Α. Ι. Ζ. Πειραιᾶ. Φίλε μου εἶνε εὐκολώτερον νὰ πᾶμε εἰς τὴν πόλιν παρὰ εἰς τὸν σταθμὸν Λαοίσης. Δὲν πειράζει τὸ καλοκαίρι ἴσως ταξιδεύσωμεν καὶ τὰ λαμβάνωμεν. — Α. Δ. Βόλον. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.

— Εὐδτ. Μ. Βόλον. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Π. Α. Χανιά. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Β. Κων. Ν. Ὑόρκη. Ἐλήφθη ἡ συνδρομή, ὡς καὶ ποσὸν διὰ λαχεῖα στόλου. Μόλις τεθοῦν εἰς κυκλοφορίαν θὰ σὰς ἀποστείλωμεν ὥστε ἔχετε ὑπομονὴν σεῖς καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐστεῖλαν χρήματα διὰ λαχεῖα καὶ ἐν καιρῷ θὰ φροντίσωμεν, διότι εἰσέτι δὲν ἐψηφίσθη ὁ περὶ αὐτῶν νόμος ὑπὸ τῆς Βουλῆς. — Β. Δ. ἐνταῦθα. Περιέργον μᾶς φαίνεται νὰ παραπονῶνται ὅτι τοὺς πῆραμεν τὰ πρωτεῖα διὰ τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα. Φαίνεται ὅτι ὀνειδίζονται ἢ θὰ πάσχουν ἀπὸ ψύχωσης ἢ τις ἀτυχῶς δὲν θεωρεῖται ἢ μόνον εἰς τὸ Ὀσμανιῖ τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΘΝΟΣ

Γ.

Εἶπον ἄλλοτε ὅτι ἀμφότεροι οἱ Πελασγικοὶ οὗτοι λαοί, κλαδοὶ τοῦ παλαιοῦ Ἰνδοευρωπαϊκοῦ δένδρου, εἶνε καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῶν σταδιοδρομίᾳ οἱ δίδυμοι τοῦ Σιάμ. (1)

1) Ἑλληνισμὸς καὶ Ἀλβανισμὸς εἶνε δύο γνήσιοι ἱστορικοὶ κλάδοι, ὁμόφυλοι καὶ ὁμογενεῖς τοῦ ἀρχαίου Πελασγικοῦ δένδρου. Ἄν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῶν αἰώνων ὁ μὲν Ἑλληνισμὸς ἐξεδήλωσε προγενέστερον ἀπὸ τρισχιλίων ἡδὲ ἑτῶν, τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν, ὁ δὲ Ἀλβανισμὸς καθυστέρησεν, ἡ ἀνεξήγητος συγχυρὶα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα προσωρισμένη, καὶ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, νὰ προκαλέσῃ εἰς συνάντησιν ἐν τῇ μεγάλῃ λεωφόρῳ τῆς ἱστορίας τοὺς δύο ὁμαίμονας λαοὺς. Ἦδὲ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἑλληνικῇ ἀνορθώσει ἐξεδήλωθη ἡ ἐξέγερσις αὐτῇ διὰ τῆς συμπτῶσεως Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων. Τὸ Σούλι καὶ ἡ Χειμάρρα, ἡ Ὑδρα καὶ αἱ Σπέτσαι μετὰ τῶν ἐπὶ λέκτων αὐτῶν καὶ τῶν ἀριστέρων, ἔτειναν τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἠπειρὸν καὶ τὴν Πελοπόννησον, πρὸς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Στερεάν Ἑλλάδα ἐν τῷ μεγάλῳ πανελληνίῳ ἀγῶνι τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἧτις θὰ ἀποπερατωθῇ ἐν προσεχεῖ μέλλοντι ἀναμφιβόλως διὰ τῆς κοινῆς συμπράξεως ἀμφότερων τῶν λαῶν.

Ἀς βεβαιωθῶσιν οἱ δύο ἀδελφοὶ λαοί, ὅτι εἶνε οἱ πολυβύλητοι Σιαμαῖοι ἀδελφοί. Ἐκάτερος αὐτῶν δὲν δύναται νὰ κινήθῃ, νὰ ἐπιτελέσῃ ἀπὸ τοῦδε τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ ἐντολήν καὶ ἀποστολήν, ἀνευ ἀμοιβαίας συνδρομῆς καὶ συνεργασίας.

Ἐν τούτῳ κεῖται ἡ λύσις τοῦ ἑλληναλβανικοῦ, τοῦ πελασγικοῦ προβλήματος, ὑπὲρ ἧς καθῆκον ἔχουσι νὰ συνεργασθῶσιν ἀμφότεροι οἱ λαοί, οἱ τοσοῦτον εὐκόλως δυνάμενοι νὰ συνεννοηθῶσι καὶ ἐν τούτοις κατ' ἐκάστην διασπώμενοι καὶ ἀντιτιθέμενοι ἀλλήλοις ἐνεκα ραδιουργιῶν ξένων φιλοδόξων.

Ἀμφότεροι οἱ λαοὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ἀλλήλων. Ὁ εἰς ἤθελε συμπληρώσῃ τὸν ἑτερον. Ὅτι ἀδυνατεῖ ὁ Ἀλβανός, θὰ κατάρθῃ ὁ Ἕλλην· καὶ τ' ἀνάπαλιν. Διὰ τοῦ συνδέσμου ἀμφοτέρων τῶν λαῶν ἐπέρχεται ἡ ἐθνικὴ καὶ πολιτικὴ ἐνότης.

Χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἀλβανοῦ εἶνε ἡ πολεμικὴ αὐτοῦ φύσις. Ὁ ἱστορικὸς αὐτοῦ βίος διήλθεν ἐν διηνεκεῖ ἀνταγωνισμῷ πρὸς τοὺς Σλάβους καὶ τοὺς Τούρκους. Ἐν τῷ ἀνταγωνισμῷ τούτῳ ἐτιμᾶλλον ἐκραταιώθη ἡ πολεμικὴ αὐτοῦ φύσις. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπιζητήσῃ νὰ καταλάβῃ καὶ ὑποτάξῃ τὴν ἀρριφύλον χώραν, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο εὐχερῶς. Ἡ τουρκικὴ κυριαρχία μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης εἶνε σκιά μόνον κυριαρχίας· πράγματι ἡ Ἀλβανία εἶναι αὐτόνομος. Τῆς φυλετικῆς ταύτης ἰδιοκτησίας διατηρουμένης διὰ τῆς μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπράξεως, ἀποτελεῖται δύναμις πολλοῦ λόγου ἀξία, ὁφείλουσα νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπὸ τῶν ξένων, οἵτινες ἤθελον ἀποπειραθῇ τὴν κατὰληψιν τῆς χώρας καὶ ὑπὸ τῶν περσιόικων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Ἀλβανία ἤθελε καταστῇ, ὁργανομένη στρατιωτικῶς, ἀξιόμαχος πρόσκοπος τῆς πολεμικῆς φυλῆς. Ἡ Ἀλβανία

νὰ πρὸς βορρᾶν, καὶ ἡ Κρήτη πρὸς νότον. Δύο δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἕλλην, ὡς φυλετικὴ ἐκδήλωσις, δὲν εἶνε ἀλλότριος τοῦ Ἀλβανοῦ. Πολλοὶ μάλιστα τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, ἐνιαχοῦ τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στερεᾶς, τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, ὑπάρχουσιν ὁμάδες, οὐχὶ διαφόρως ἔχουσιν πρὸς τοὺς Ἀλβανούς, διακρινόμεναι ἐπὶ πολεμικῇ ἀρετῇ καὶ ἐμπειρίᾳ. Ἀλλ' ὁ καθόλου χαρακτήρ τοῦ Ἑλλήνος, οἷος ἐσφυρηλατήθη ἐπὶ τοῦ ἀκμάνος τῆς ἱστορικῆς ἐργασίας καὶ διεπλάσθη ἀπὸ αἰώνων, τυγχάνει, τόγε νῦν ἔχον, πληρέστερος ὑπὸ πνευματικὴν κατεργασίαν. Ὁ Ἕλλην ῥεπεί πρὸς τὸ εἰδέναι, ἀφοσιῶται εἰς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας· ἐν τῇ οἰκονομικῇ ὁράσει εἶνε πολλοῦ λόγου ἀξίος, εἶνε ἐκπολιτιστής, εἴτε ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, εἴτε ἐν τῇ ξένῃ γῇ.

Ἐκ τούτου εὐχερῶς κατανοεῖται, ὅτι ἡ συνεργασία αὐτοῦ, ἡ συμπράξις, ἡ ἀλληλεγγύη θέλουσιν ἀποτελέσῃ ἰσχυρὸν λαόν, κράτος πολλοῦ λόγου ἀξίον. Βεβαίως ἡ συνένωσις αὐτῇ θὰ προσκόψῃ κατ' ἀρχάς, θὰ διαβληθῇ, θὰ ὑπονόμευθῇ. Ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ λαοὶ κέκτληται ἀρκούσαν νοημοσύνην, δευδερκεῖαν, ὥστε νὰ ἐκφυγῶσιν ἀπὸ τὰς παγίδας τῶν ἐπιβουλευόντων τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν, τὴν πολιτικὴν αὐτονομίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

N. Καζάνης